

for os, der mener, at dansk udviklingsbistand spiller en væsentlig rolle, at der er nogle organisationer, der spiller med og sammen med os har et ansvar for at informere om og debattere den danske udviklingsbistand.

Det er givet, at spørgsmålet om selvfinansiering påkalder sig særskilt interesse, og her skiltes vandene nok. Jeg er af den opfattelse, at en lang række ngo'ere gør en fremragende indsats uden nødvendigvis at skaffe den store egenfinansiering. Jeg er også af den opfattelse, at det ville være meget, meget nemmere at skaffe egenfinansiering, hvis man alene fokuserede på nødhjælpsituationer. Det viser eksemplerne tydeligt, især Kosovo er en fremragende illustration heraf. Men det ville betyde, at ngo'ernes indsats i selve udviklingsarbejdet ville blive udtyndet, og hvis vi rejste et meget rigoristisk krav om selvfinansiering, ville det også betyde, at den mangfoldighed, vi alle er glade for, når det gælder ngo'ernes indsats, blev mindre.

Jeg havde lejlighed til at sige på en konference, hvor vi debatterede spørgsmålet med en lang række tilstedeværende ngo'ere og folketingsmedlemmer, at der jo også er et par ngo-organisationer, der er, om jeg så må sige, kongeligt forankrede. Jeg mener faktisk også, at til trods for, at de organisationer måske har en mindre selvfinansieringsgrad, må de siges at være organisationer, der gør et fremragende stykke udviklingsarbejde, og det er vi meget bevidste om. Det ser vi i øjnene, og det arbejde vil vi gerne finansiere fra regeringens side.

Samtidig vil vi gerne diskutere med organisationerne, hvorledes der kan sikres en bedre folkelig forankring, bedre folkelig forståelse for det, de gør. Jeg mener godt, de to ting kan hænge sammen, uden at man skal stille et meget firkantet krav om en bestemt egenfinansieringsgrad.

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Nu skal jeg jo ikke stå her og forsvare ministerens tekst. Ministeren må forsvare sin egen tekst, og når han løber fra den, må han jo have lov til at løbe.

Det er ikke noget definitivt papir, det er klart. Det er et midtvejspapir, det er der ikke nogen tvivl om, og vi skal vende tilbage her til salen, når strategidrøftelsen er overstået, og fastlægge den endelige strategi. Det er der ingen tvivl om, men jeg må altså sige til fru Margrete Auken, at

der er heller ikke nogen tvivl om, at det ikke er et tentativt, altså et afprøvningssynspunkt, der er tale om her. Det konstateres, at der er bred enighed om, at den folkelige forankring ikke er til stede, og det er ikke et midlertidigt synspunkt. Det er en konstatering, men den kan egentlig være ligegyldig, for i sidste instans er det Folketinget, der afgør, hvordan folkeligheden kan øges. Så nu behøver vi ikke diskutere det dokument mere, for det er, hvad der står.

Men denne folkelige forankring er også til fordel for dem selv, fordi de ikke skal blive statslige organisationer. Det er jo lidt pudsigt, at man kalder sig ikkeregeringsorganisationer, når man er totalt afhængig af regeringerne. Det ville svare til, at Københavns undergrundsbane skulle køre over jorden.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Fru Margrete Auken for en kort bemærkning til ministeren.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg har altså også siddet og funderet over, hvor ministeren havde sin brede enighed fra, for den diskussion, vi havde, var nemlig meget for åben til, at man kan sige det.

Hvis man vil måle, om de organisationer ikke er gode nok, ved f.eks. at se på, hvor afhængige er de af økonomisk bistand, har vi jo aldrig kunnet dokumentere, at det betyder noget. Nu ved jeg ikke, om det er det, hr. Per Stig Møller mener, men jeg vil godt sige, at for mig er et vigtigt punkt, som kunne gøre forankringen stærkere, det, man kunne kalde syd-nord-impact, altså det indtryk, syden gerne skulle gøre på os, så vi vidste noget. Vi ville næsten ikke kunne gøre det, hvis vi ikke havde de organisationer, også de medlemssvage, som i øvrigt for norges vedkommende er meget stærke og aktive organisationer.

Jeg kunne godt efterlyse, at partnerskabsdebatten gik den anden vej, altså at vi fik indsigt i, hvad der sker i partnerskabslandene, og at deres holdninger forplantede sig til vore lande, så vi forstod, hvad det er, der foregår ude i verden. Jeg synes, det ville være godt, hvis alle, inklusive ngo'erne, blev betragtelig bedre til at være optaget af den side af sagen, og det kan ikke uden videre måles, hverken af medlemstal eller egenfinansiering eller andre rigide modeller.